

Arrest

nr. 28 475 van 9 juni 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 maart 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 17 december 2008 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2009.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. HAUBRECHTS, die loco advocaat F. SNIJKERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 19 juni 2008 dient verzoekende partij in functie van haar Belgische echtgenote een aanvraag tot vestiging in.

1.2 Op 17 december 2008 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij op 10 februari 2009 ter kennis gebracht. Het betreft de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“(…) In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van
(…)”*

Reden van de beslissing :

Artikel 42 quater van de wet van 15.12.1980 :

In de brief van het parket van Brussel staat:

“Bijgaand vindt u copie van het politieonderzoek, waar uit het verhoor van betrokkenen blijkt dat:

- Meneer verklaart dat hij een tweetal jaren geleden kennis maakte met mevrouw en dat de kennismaking gebeurde via een vriendin van mevrouw; mevrouw daarentegen verklaart dat meneer zijn nicht in de kledingswinkel naar haar toegestuurd heeft om contact en kennis te maken;
- Meneer verklaart dat mevrouw hem bij de eerste ontmoeting te kennen gaf dat zij wilde huwen, meneer diende langs te komen bij haar ouders en toestemming te vragen om met haar te huwen;
- Één week na hun kennismaking ging meneer naar de ouders van mevrouw;
- Nadien verklaart meneer dat hij de straatnaam niet kent waar de ouders van mevrouw wonen;
- Meneer kent ook de voornaam van zijn schoonmoeder niet;
- Buiten de grootmoeder van mevrouw woont de ganse familie van mevrouw in België;
- Mevrouw weet niet welke studies haar echtgenoot gedaan heeft, volgens haar heeft meneer geen diploma en heeft geen studies gedaan; meneer verklaart dat hij middelbare studies gedaan heeft en nadien een specialisatie in loodgieterij;
- meneer verklaart dat mevrouw geen hobby's heeft: zij kijkt tv; mevrouw werkt niet alhoewel zij gestudeerd heeft voor hulpboekhoudster;
- meneer verklaart dat de lievelingskleur van mevrouw roos is, haar lievelingseten lasagne, dat zij naar Arabische muziek luistert , 1.65 groot is en 61 kg weegt; mevrouw verklaart dat haar lievelingskleur groen is, lievelingsgerecht kebab, lievelingsmuziek funk!, grootte 1.62 en gewicht 55 kg.
- meneer kijkt graag tv, zijn lievelingskleur is blauw, lievelingmuziek is berbers, pannekoeken grootte: 1.70, gewicht: 61 kilo, schoenmaat 40; mevrouw verklaart dat meneer naar het voetbal op tv kijkt, zijn lievelingsmuziek Arabische muziek is, dat zij denkt dat hij 1.75 groot is, 65kg weegt en als schoenmaat 41 heeft;
- meneer weet de juiste datum niet wanneer over het huwelijk gepraat werd, maar wel dat zij afgesproken hebben om te huwen op 1 juli 2008.
- meneer verklaart dat mevrouw naar Marokko afgereisd is in het gezelschap van haar broer Y., meneer heeft een volmacht gegeven aan zijn vader, de volmacht bestond uit een copie van zijn Marokkaans paspoort:
- meneer verklaart dat indien hij mevrouw zou vergezeld hebben naar Marokko hij België niet meer zou binnen geraakt zijn, aangezien hij sedert 2000 illegaal in België verblijft;
- de taal die werd gebruikt bij de ondertekening van de huwelijksakte was het Berbers dialect dat mevrouw verklaart te begrijpen, alhoewel meneer verklaart dat mevrouw het Marokkaans verleerd is;
- meneer verklaart dat mevrouw een maand in Marokko gebleven is toen ze de huwelijksakte gaan tekenen is en bij zijn familie verbleven heeft; er was geen huwelijksceremonie; mevrouw verklaart dat zij toen bij haar grootmoeder verbleven heeft en 10 dagen bij de familie van meneer;
- de broer van meneer, S. heeft na het huwelijk de terugreis van mevrouw betaald;
- meneer weet niet met welke luchtvaart maatschappij mevrouw naar Marokko gereisd is, hij weet ook de juiste datum niet wanneer zijn echtgenote na hun huwelijk teruggekomen is;
- nadat mevrouw terugkwam van hun huwelijk heeft zij bij haar ouders verbleven:
- meneer verklaart dat mevrouw zwanger geweest is doch dat zij beiden beslist hebben om een abortus te plegen aangezien het religieus feest in België nog niet doorgegaan was; mevrouw verklaart dat zij abortus gepleegd heeft omdat zij geen gemeenschap mocht hebben door het religieus feest, feest waarop meneer niet aanwezig was!
- wat dit feest betreft, verklaart meneer dat het huwelijksfeest doorgegaan is op 01 juli 2008 in een zaal in Anderlecht, volgens hun traditie, een apart huwelijksfeest, alhoewel mevrouw geboren is in België en de Belgische nationaliteit heeft:vrouwen en mannen waren op het feest gescheiden; meneer was zelf niet aanwezig op het feest; meneer is mevrouw na het feest gaan ophalen; meneer heeft het feest doorgebracht bij hem thuis; mevrouw verklaart dat er op 01 juli 2008 enkel vrouwen op het feest aanwezig waren, zijnde haar familieleden en burens; de dag voordien had mevrouw de mannen uitgenodigd, enkel haar familie; geen enkel familielid van meneer, die nochtans in België wonen, was op het feest aanwezig;

- meneer verklaart dat hij van de gemeenten een verblijfspapier van een maand gekregen heeft, in dezelfde periode is de wijkagent gepasseerd en heeft hem ingeschreven;
- meneer verklaart dat er geen bruidsschat gegeven werd; mevrouw daarentegen verklaart dat meneer een bruidsschat van 3000 euro betaald heeft;
- meneer verklaart dat er foto's en video beelden genomen werden van het huwelijk doch dat hij op geen enkele foto te zien is; meneer is enkel te zien op de foto's van de verloving;
- meen verklaart dat ze in het weekend, samen de ouders van mevrouw bezochten; mevrouw verklaart dat zij het afgelopen weekend doorgebracht hebben bij de broer van meneer, S.;
- mevrouw verklaart dat haar echtgenoot drie nonkels heeft die in België wonen, die zij echter nog nooit ontmoet heeft;
- van de twee broers van meneer die in Sint-Jans-Molenbeek wonen kent mevrouw het adres niet, alhoewel de broer S. haar vergezeld heeft naar Marokko toen ze in het bezit was van de volmacht van meneer, om er te huwen.

Volgens de politiediensten blijft er na berekening van inkomsten en kosten welgeteld 10 euro over waarvan het koppel maandelijks moet leven; mevrouw verklaart hieromtrent dat zij veel geholpen worden door de broer van meneer.

Bij de huiszoeking met toestemming werd er één enkele foto van het koppel opgemerkt, genomen op hun verlovingsfeest.

In gans het appartement hangt zeer weinig kledij, zowel van de man als van de vrouw; er is geen scheergerief van de man aanwezig; de burens verklaren dat zij het koppel niet kennen en er geen idee van hebben of zij er tesamen op het adres verblijven.

Rekening houdend met alle voornoemde elementen, het feit dat mevrouw geboren is in België, de Belgische nationaliteit heeft, en dus verondersteld wordt de Belgische wetten te kennen van o.m. scheiding tussen kerk en staat, gelijkheid tussen man en vrouw was er een apart huwelijksfeest, werd er abortus gepleegt daat her werd aangegaan tegen betaling van een geldsom, lijkt het ons overduidelijk dat de ware reden van dit huwelijk niet is om een duurzame levensgemeenschap op te bouwen maar wel het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor meneer uit hoofde van zijn status als echtgenoot.

Gelet op voornoemde elementen, dat mevrouw een Belgische onderdane is en dat alle vermelde feiten aantonen dat artikel 146 bis van het Belgisch burgerlijk wetboek niet werd gerespecteerd, meen ik dat er voldoende aanwijzingen zijn dat het hier gaat om een schijnhuwelijk dat in strijd is met de Belgische internationale openbare orde.

Bijgevolg is het huwelijk niet tegenstelbaar aan de Belgische rechtsorde en geeft mijn Ambt een ongunstig advies voor de overschrijving van de huwelijksakte in de registers van de burgerlijke stand.

Bovendien is het huwelijk ook niet rechtsgeldig in Marokko, aangezien de volmacht van meneer bestond uit een copie van zijn Marokkaans paspoort." (...)"

2. Over de rechtspleging

Ter terechtzitting legt de verzoekende partij twee bijkomende stukken neer, met name een document dat in de inventaris als "attest" wordt aangeduid en dat de titel "certificat administratif de monogamie" draagt en een document opgesteld in een vreemde taal dat in de inventaris als "volmacht" wordt aangeduid.

De Raad wijst erop dat het procedurereglement niet voorziet dat ter terechtzitting nog bijkomende stukken worden neergelegd en stelt vast dat verzoekende partij bovendien niet aantoonde waarom zij deze stukken niet tijdig kon neerleggen. Bijgevolg kan met deze stukken geen rekening worden gehouden.

Het "attest" en de "volmacht" worden ambtshalve uit de debatten geweerd.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 De verwerende partij werpt de exceptie van gebrek aan belang op, omdat uit de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Dilbeek van 22 december 2008 blijkt dat het door verzoekende partij voorgelegde huwelijk niet tegenstelbaar is aan de Belgische overheid, tot nader toezien geen huwelijksakte voorligt en verzoekende partij niet gehuwd is en zij dan ook niet aantoonde belang te hebben bij de thans voorliggende vordering tot nietigverklaring, omdat zij als illegaal verblijfhoudende ongehuwde vreemdeling geen recht op gezinshereniging kan invoeren.

3.2 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

3.3 Uit de nota met opmerkingen blijkt dat verwerende partij zich steunt op de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Dilbeek van 22 december 2008, waarin gesteld wordt dat het huwelijk van verzoekende partij niet aanvaard wordt, om te besluiten dat geen huwelijksakte voorligt en verzoekende partij niet gehuwd is. Hieruit leidt verwerende partij af dat verzoekende partij geen belang heeft, aangezien deze als illegaal verblijfhoudende ongehuwde vreemdeling geen recht op gezinshereniging kan invoeren.

De Raad wijst er echter op dat de ambtenaar van de burgerlijke stand met zijn weigering de voorgelegde buitenlandse huwelijksakte van verzoekende partij en haar echtgenote te aanvaarden, gebruik heeft gemaakt van de bevoegdheid vastgelegd in artikel 27, § 1 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR) met betrekking tot de erkenning van de geldigheid van buitenlandse authentieke akten. Artikel 27, § 1 van het WIPR bepaalt in zijn eerste lid dat "(e)en buitenlandse authentieke akte (...) in België door alle overheden (wordt) erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21" en in zijn vierde lid dat "(i)ngeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23". Zolang de rechtbank van eerste aanleg zich op grond van zijn bevoegdheid vastgelegd in artikel 23 van het WIPR niet heeft uitgesproken over de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte, kan de gemachtigde van de minister, die zoals de ambtenaar van de burgerlijke stand een overheid is zoals bedoeld in artikel 27, § 1 van het WIPR, op zijn beurt op grond van laatstgenoemde bepaling de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte al dan niet erkennen. Dat de ambtenaar van de burgerlijke stand te Dilbeek geweigerd heeft de geldigheid van de buitenlandse huwelijksakte van verzoekende partij en haar echtgenote te erkennen, heeft derhalve niet tot gevolg dat ook de gemachtigde van de minister dit dient te doen. Uit de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand kan aldus niet besloten worden dat het voorgelegde huwelijk niet tegenstelbaar is aan "de Belgische overheid" en dat verzoekende partij niet gehuwd is. Verwerende partij verzuimt met haar betoog dan ook aan te tonen waarom zij, indien de beslissing zou vernietigd worden, niet anders kan dan een nieuwe beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. De opgeworpen exceptie wegens een gebrek aan belang kan niet worden aangenomen.

De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

In het eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, meer bepaald van de artikelen 2 en 3. Zij stelt dat de gemachtigde van de minister een einde aan haar verblijf heeft gesteld omdat zij een schijnhuwelijk zou zijn aangegaan, gaat in op verschillende feitelijke elementen die in de bestreden beslissing aangehaald zijn en voert aan dat de gemachtigde van de minister zijn beslissing niet gemotiveerd heeft door zich te beperken tot de verklaringen van verzoekende partij en haar echtgenote.

De verwerende partij laat in haar nota met opmerkingen met betrekking tot de middelen het volgende gelden:

“Volgens verzoeker zou de motiveringsplicht niet zijn nagekomen doordat uit de feitelijke omstandigheden wel zou blijken dat hij samenwoont met de Belgische.

Door zich te beperken tot het politieonderzoek werd geen rekening gehouden met de feitelijke toestand.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker de vestiging nastreeft als zijnde gehuwd, niet als onder één of andere vorm samenwonende.

Hij ontkent niet dat het dd. 5 september 2007 gesloten huwelijk niet wordt aanvaard in de Belgisch rechtsorde.

Door het advies van het Parket van de Procureur des Konings in extenso over te nemen in de motivering van de bestreden beslissing, heeft het bestuur de meest uitgebreide informatie gegeven omtrent het waarom van de beslissing.

Het gegeven als zou verzoeker een vorm van samenleven hebben georganiseerd met een Belgische vrouw, doet geen afbreuk aan het feit dat er geen rechtsgeldig huwelijk werd aangetoond.

Er wordt geen gegrond middel voorgesteld.”

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wijst de Raad erop dat de in deze artikelen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en naar “*de brief van het parket van Brussel*”, waarna dit advies van de procureur des Konings te Brussel in zijn geheel wordt geciteerd. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het eerste middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling met betrekking tot het al dan niet verlengen van het tijdelijk verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing is genomen in uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en wijst er nogmaals op dat als reden van de beslissing artikel 42quater van de Vreemdelingenwet wordt opgegeven, verwezen wordt naar “de brief van het parket van Brussel” en dit advies van de procureur des Konings van Brussel vervolgens in zijn geheel wordt geciteerd.

De Raad wijst erop dat artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 42bis, 42ter of 42quater van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

en dat het in voorliggend geval relevante onderdeel van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, met name § 1, eerste lid, 4° luidt als volgt:

“§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

Uit het voorgaande blijkt derhalve dat de bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet en dat deze juridische grondslag feitelijk onderbouwd wordt met het advies van de procureur des Konings te Brussel. In dit advies wordt vooreerst ingegaan op verschillende vaststellingen die zijn gedaan en verklaringen die zijn afgelegd tijdens het politieonderzoek en wordt vervolgens door de procureur des Konings geconcludeerd dat er voldoende aanwijzingen zijn dat het gaat om een schijnhuwelijk dat niet tegenstelbaar is aan de Belgische rechtsorde en dat hij derhalve een ongunstig advies geeft voor de overschrijving van de huwelijksakte in de registers van de burgerlijke stand. Gelet op het feit dat dit advies door de gemachtigde van de minister zonder meer overgenomen wordt, zonder dat de gemachtigde van de minister zelf nog verdere conclusies trekt, kan uit de bestreden beslissing bijgevolg afgeleid worden dat de gemachtigde van de minister aldus in navolging van de procureur des Konings te Brussel aanneemt dat het bij het huwelijk van verzoekende partij en haar echtgenote om een schijnhuwelijk gaat en dat dit huwelijk niet tegenstelbaar is aan de Belgische rechtsorde en op deze vaststelling zijn beslissing steunt om het verblijfsrecht van verzoekende partij te beëindigen.

Er dient echter op gewezen te worden dat de beëindiging van het verblijf van een familielid van een burger van de Unie in het kader van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet slechts mogelijk is in de gevallen opgesomd in § 1 van voornoemde bepaling. De punten 1° tot 3° en 5° betreffen allen situaties die in casu niet voorliggen, punt 4° omvat drie situaties: de ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk, de beëindiging van het geregistreerd partnerschap en het niet meer voorhanden zijn van een gezamenlijke vestiging. In voorliggend geval betreft het een huwelijk en geen geregistreerd partnerschap, zodat de tweede situatie in casu niet relevant is. Uit de motivering van de bestreden beslissing kan ook niet afgeleid worden dat de gemachtigde van de minister zich steunt op het feit dat er geen gezamenlijke vestiging zou zijn, gelet op het feit dat het advies van de procureur des Konings te Brussel besluit dat er sprake is van een schijnhuwelijk en dit advies zonder meer door de gemachtigde van de minister wordt overgenomen. Aangaande de eerste situatie bepaald in artikel 42quater, § 1, 4° dient opgemerkt te worden dat het huwelijk op grond van artikel 227 van het Burgerlijk Wetboek (hierna: het B.W.) hetzij door overlijden van één van de echtgenoten, hetzij door echtscheiding wordt ontbonden en dat enkel de rechtbank van eerste aanleg op grond van artikel 569, eerste lid, 1° van het Gerechtelijk Wetboek bevoegd is een huwelijk nietig te verklaren, onder meer wanneer de rechtbank vaststelt dat het een schijnhuwelijk betreft en aldus een overtreding van artikel 146bis van het B.W. voorligt. In

voorliggend geval blijkt echter noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier dat het huwelijk zou zijn ontbonden of nietig verklaard. De gemachtigde van de minister steunt zich immers louter op het advies van de procureur des Konings te Brussel dat het om een schijnhuwelijk zou gaan, zonder dat het huwelijk echter door de rechtbank van eerste aanleg als schijnhuwelijk of op enige andere grond is nietig verklaard.

Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat het kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde van de minister zich enerzijds steunt op artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, maar deze juridische grondslag anderzijds feitelijk onderbouwt met een advies van de procureur des Konings te Brussel waarin een vermoeden van schijnhuwelijk vervat zit. Gelet op het feit dat de beëindiging van een reeds toegekend verblijfsrecht op grond van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet slechts mogelijk is in de in deze bepaling opgesomde gevallen en dat, met betrekking tot een schijnhuwelijk waarvan sprake in de bestreden beslissing, slechts een door de rechtbank van eerste aanleg nietig verklaard schijnhuwelijk aan de voorwaarden van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet voldoet en een louter vermoeden van schijnhuwelijk aldus niet volstaat, is de gemachtigde van de minister in onredelijkheid tot het besluit gekomen het verblijfsrecht van verzoekende partij te beëindigen en haar een bevel te geven het grondgebied te verlaten. Een schending van de materiële motiveringsplicht ligt derhalve voor.

Het eerste middel is gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van het tweede middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dient dit niet meer te worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van 17 december 2008 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend en negen door:

mevr. Ch. BAMPS, kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

Ch. BAMPS